

Arrest

nr. 290 234 van 14 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die van Nigeriaanse herkomst stelt te zijn, heeft op 4 december 2019 een verzoek om internationale bescherming ingediend.

Uit de Eurodac controle bleek echter dat de verzoekende partij reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk op 22 januari 2018.

Op 20 december 2019 werd de verzoekende partij verzocht zich aan te bieden bij de bevoegde diensten voor een gehoor. Zij gaf hier geen gevolg aan. Op 6 januari 2020 werd een verzoek voor de terugname

van de verzoekende partij gericht aan de Franse instanties, die op 9 januari 2020 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met dit verzoek.

De verwerende partij oordeelde dat, *“gelet dat artikel 51 van de Vreemdelingenwet stelt dat een verzoeker bij het doen van zijn verzoek, in een taal die hij begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij deze begrijpt, wordt ingelicht over zijn plicht tot medewerking, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien hij niet met de bevoegde overheden samenwerkt. Dat de betrokkene geen gevolg gaf aan een oproeping en zich ook daarna niet meer aanbood dient te worden beschouwd als een weigering tot medewerking en een onttrekken aan de procedure inzake zijn verzoek om internationale bescherming”*. Gelet op het voorgaande worden de Franse instanties op 20 april 2020 conform artikel 29(2) van Verordening 604/2013 ingelicht dat een overdracht van de verzoekende partij moet worden uitgesteld en verzocht de verwerende partij de overdrachtstermijn te verlengen tot maximaal 18 maanden, namelijk tot 9 juli 2021.

Op 26 mei 2020 werd aan de verzoekende partij verblijf in het Rijk geweigerd en een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) afgeleverd. Het beroep ingediend tegen de bijlage 26quater werd bij arrest van de Raad met nr. 244 299 van 17 november 2020 onontvankelijk verklaard.

Het dossier van de verzoekende partij werd op 1 februari 2021 aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgedragen.

De verzoekende partij werd op 6 mei 2022 gehoord.

Op 20 oktober 2022 werd door de commissaris-generaal een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen.

Op 27 januari 2023 werd het beroep tegen deze beslissing door de Raad verworpen bij arrest nr. 283 969.

Een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) werd op 16 februari 2023 aan de verzoekende partij afgeleverd.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer/mevrouw, die verklaart te heten (1),

naam : A. (...)

voornaam : T. O. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Lagos

nationaliteit : Nigeria

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 20/10/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 27/01/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een

ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoeker heeft de nationaliteit van Nigeria. Hij werd geboren op 1 december 1980 te Lagos. Hij is een etnisch Yoruba. Verzoeker is een christen. Verzoeker woonde hoofdzakelijk in het familiehuis te Benin City en, nadien, in Lagos. Verzoeker ging naar school. Hij vervolgde zijn studies in het secundair onderwijs. Nadien oefende hij meerdere jobs uit.

Verzoeker verliet Nigeria in december 2012. Sindsdien keerde hij niet meer terug naar Nigeria en verloor hij derhalve de binding met zijn land van herkomst.

Verzoeker reisde naar Libië, alwaar hij 5 jaar verbleef en waar hij zijn vrouw leerde kennen met wie hij drie kinderen kreeg. Verzoeker reisde vervolgens verder naar Italië, alwaar hij toekwam in 2017. Verzoeker reisde vervolgens verder naar Frankrijk alwaar hij een verzoek tot internationale bescherming heeft doorlopen. Hij verliet Frankrijk evenwel op 27 november 2019, waarna hij naar België toekwam. Verzoeker diende een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 4 december 2019, nadat hij zich eerder hiertoe had aangemeld. Verzoeker verblijft sindsdien in België.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Nigeria).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Nigeria (“nationaliteit: Nigeria”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

De motieven in de bestreden beslissing geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing, in het bijzonder met de ingediende aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet (zie hieronder).

3. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Nigeria. Hij werd geboren op 1 december 1980 te Lagos. Hij is een etnisch Yoruba. Verzoeker is een christen. Verzoeker woonde hoofdzakelijk in het familiehuis te Benin City en, nadien, in Lagos. Verzoeker ging naar school. Hij vervolgde zijn studies in het secundair onderwijs. Nadien oefende hij meerdere jobs uit.

Verzoeker verliet Nigeria in december 2012. Sindsdien keerde hij niet meer terug naar Nigeria en verloor hij derhalve de binding met zijn land van herkomst. Verzoeker heeft geen contact meer met zijn ouders of zijn broers en zus. Verzoeker verloor alle contact met hen. Hij gaf dit aan tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 januari 2021 (zie de “verklaring betreffende de procedure”).

Verzoeker reisde naar Libië, alwaar hij 5 jaar verbleef en waar hij zijn vrouw leerde kennen met wie hij drie kinderen kreeg. Verzoeker reisde vervolgens verder naar Italië, alwaar hij toekwam in 2017. Hij verloor het contact met zijn vrouw en kinderen. Verzoeker reisde vervolgens verder naar Frankrijk alwaar hij een verzoek tot internationale bescherming heeft doorlopen. Hij verliet Frankrijk evenwel op 27 november 2019, waarna hij naar België toekwam. Verzoeker diende een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming op 4 december 2019, nadat hij zich eerder hiertoe had aangemeld. Verzoeker verblijft sindsdien in België.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker moet terugkeren, na zijn verblijf in België en in Europa, naar Nigeria na een zeer langdurige afwezigheid sinds december 2012 zonder dat hij nog enige binding heeft met dit land. Verzoeker heeft immers geen contact meer met zijn ouders, zijn broers en zus. Verzoeker heeft ook geen sociaal netwerk meer waarop hij kan terugvallen. Verzoeker zou derhalve in Nigeria terechtkomen zonder enige vorm van steun.

Verzoeker vreest hierdoor in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te belanden bij een (gedwongen) terugkeer naar Nigeria die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals voeding, hygiëne en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verzoeker benadrukt daarbij in het bijzonder dat het EHRM reeds heeft geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Verzoeker wijst op de gevolgen indien hij moet terugkeren, na zijn verblijf in België en in Europa, naar Nigeria na een zeer langdurige afwezigheid sinds december 2012 zonder dat hij nog enige binding heeft met dit land. Verzoeker heeft immers geen contact meer met zijn ouders, zijn broers en zus. Verzoeker heeft ook geen sociaal netwerk meer waarop hij kan terugvallen. Verzoeker zou derhalve in Nigeria terechtkomen zonder enige vorm van steun.

De gemachtigde miskent deze (gekende) gegevens door hiermee geen rekening te houden voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing, hetgeen getuigt van een onzorgvuldig en onredelijk oordeel.

4. Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert de schending van artikel 8 van het EVRM aan, maar zij zet op geen enkele concrete wijze uiteen waarom of op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is daarom niet ontvankelijk.

De verzoekende partij stelt in haar enig middel dat de motieven van de bestreden beslissing volgens haar geen blijk geven dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing, in het bijzonder met de ingediende aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt verder dat zij Nigeria in december 2012 verliet, en zij sindsdien niet meer terugkeerde naar Nigeria en dus elke binding met haar land van herkomst heeft verloren. Zij stelt dat zij geen contact meer heeft met haar ouders, broers, en zus. Zij gaf dit naar eigen zeggen ook aan tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 8 januari 2021. De verzoekende partij vreest hierdoor in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te belanden bij een (gedwongen) terugkeer naar Nigeria die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals voeding, hygiëne en beschikken over woonruimte, en dat dit negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid, of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Volgens de verzoekende partij loopt zij dan ook een reëel gevaar om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. De gemachtigde miskent volgens de verzoekende partij deze door haar gekende gegevens door hiermee geen rekening te houden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, hetgeen volgens de verzoekende partij getuigt van een onzorgvuldig en onredelijk oordeel.

Waar de verzoekende partij stelt dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou hebben ingediend, kan de Raad enkel met de verwerende partij vaststellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij een dergelijke aanvraag heeft ingediend. Bovendien heeft het indienen van een dergelijke aanvraag, los van voorgaande vaststelling, geen opschortende werking.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting

in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu uit de verzoekende partij enkel haar vrees dat zij bij terugkeer naar Nigeria in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zou belanden bij een (gedwongen) terugkeer naar Nigeria die haar niet in staat zou stellen om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals voeding, hygiëne en het beschikken over woonruimte, en dat dit negatieve gevolgen zou hebben voor haar

fysieke of mentale gezondheid, of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. De reden hiervoor zou zijn dat de verzoekende partij elke band met haar land van herkomst zou verloren hebben. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij zich beperkt tot het uiten van haar vrees, zonder enig begin van bewijs bij te brengen dat er ernstige aanwijzingen zouden zijn dat zij ook effectief in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zou terechtkomen bij een terugkeer naar Nigeria. Het uiten van haar loutere vrees volstaat uiteraard niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. De verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij bij het bestuur gegevens heeft aangebracht, andere dan die zij aanbracht tijdens haar asielprocedure en die werden afgewezen, die zouden kunnen wijzen op een risico op schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Nigeria. Het louter tijdens haar gehoor aanhalen van het feit dat zij geen banden meer zou hebben met haar land van herkomst volstaat hiervoor niet.

De verzoekende partij voert verder de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan, maar uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing wel degelijk heeft rekening gehouden met deze bepaling. De verwerende partij motiveert immers als volgt:

“In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleden

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Betrokkene bracht geen medische attesten aan, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.”

De verzoekende partij betwist deze motieven niet en deze blijven dan ook overeind.

De verzoekende partij betwist evenmin de overige motieven van de bestreden beslissing, die dan ook overeind blijven.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU